

slet ikke for kirken selv. De senere tider har heldigvis ændret dette forhold betydelig, og det er glædelig at kunne fastslaa, at trangen til samarbeide er tilstede hos saavel prester som organister. Dette har den allerstørste betydning for at skape den harmoni som er betingelsen for en virkelig gudstjeneste. Det gir det bedste haab for løsningen av en efter min mening saare vigtig opgave, den nemlig at vække menighetens forstaaelse for hvad gudstjenesten er og for betydningen av at menigheten personlig deltar i den, saaledes at ogsaa menigheten skal gi noget og ikke bare ta imot. Dens indsats i gudstjenesten er kanske den mest betydningsfulde!

Enhet i liturgisk henseende er en av betingelsene for at det skal lykkes. Jeg tror at kunne si at det er godt haab om at faa én fælles liturgisk musik for den norske kirke. Kan vi faa menighetens almindelige deltagelse i vor vakre høimesse-liturgi til at bli et faktum, vil det være av større betydning end aldrig saa mange vespergudstjenester.

Jeg mener ikke dermed at jeg misbilliger de nu hyppigere forekommende vespere; det være langt fra!

Men vesperen bør efter min mening i langt større grad bygge paa *menighetsdeltagelse* end tilfældet nu ofte er. Det var ganske visst en glæde for mig at faa overvære de rike liturgiske særgudstjenester i Linkøping, men det forekommer mig at der var langt mere grund til at beundre, at *høimessen* der hadde langt større forstaaelse hos menigheten og langt større aktiv tilslutning end hos os. Jeg vil ønske at vore vespergudstjenester vil la menigheten komme mere til orde end hittil, ved mere salmesang og ved at den liturgiske musik blir av saadan art, at den lettere finder gjenklang hos menigheten og derved opmuntrer den til at ta del i den.

Jeg slutter med at uttrykke min glæde over at jeg blev git anledning til for denne forsamling at komme frem med noget av det som ligger mig som organist allermest paa hjertet. Jeg tar det som et godt varsel om at det gode samarbeide mellem Norges geistlighet og Norges kirke-musikere i fremtiden vil utdypes, til gavn for menigheten og til velsig-nelse for det fælles arbeide i kirken mot det store maal!

W. Huus-Hansen.

## Palestrinakören..

Med stora förväntningar emot-sågs Palestrinakörens besök i vårt land, icke så mycket kanske på grund av vad man på förhand fått veta rörande körens sammansätt-ning och kapacitet som mera av den anledningen, att dess repertoar upptog ett flertal gammalitalienska kompositioner, som här tyvärr me-ra sällan förekomma på ett kon-sertprogram. Det kan utan över-drift sägas, att kören i fråga om

material och teknik fullt svarade mot sitt rykte och att programmet på ett hart när fulländat sätt brag-tes till utförande. Konserten i Stockholms Storkyrka hade samlat en talrik och ovanligt representativ publik, som med andakt följde af-tonens prestationer. Underbart klingade Marcellusmässans Kyrie och Credo, gripande verkade Cle-mens non Papa's motett Vox in Ra-ma. Det måhända starkaste intryc-

ket lämnade Lottis majestätiskt framburna 4-st. Sanctus och 8-st. Crucifixus. I övrigt upptog programmet Orlando Lassos Improperium samt kompositioner av Goudimel, Prætorius, Laub och Eccard, av den senare hans älskliga tondikter Über's Gebirg och Maria wallt zum Heiligthum, båda sjungna con amore. Föredraget präglades alltigenom av musikalisk högkultur. I fråga om klangen kunde man möjligen anmärka på att tenorstämmans homogenitet här och var lämnade en del övrigt att önska och att en basröst hade benägenhet att framträda mer än vad som kunde

anses tillbörligt. Men så är det ju alltid förenat med risk att låta s. k. solister deltaga i en körstämma.

Körens grundare och dirigent, *Mogens Wöldike*, är värd vår beundran för sin förmåga att sammanhålla och framföra denna utsökta ensemble. Att få musik- och röstbegåvade medmänniskor entusiastmerade för dylika uppgifter tyder på egenskaper lika märkliga som sällsynta hos vår tids körledare. Vi tillönska såväl honom som hans hängivna skara varmt och uppriktigt fortsatt framgång till glädje och uppbyggelse för deras åhörare och — dem själva. *David Åhlén.*

## Utställning av kyrklig textil konst i Sverige.

Statens Historiska Museum kommer att under tiden den 5—27 jan. 1929 i Liljevalchs konsthall, Stockholm, anordna en utställning av kyrkliga textilier, såväl historiska som moderna, sammanbragt dels ur museets egna förråd, dels genom lån från kyrkor, offentliga och enskilda samlingar samt, vad angår föremålen från vår egen tid, från de förnämsta svenska, konstnärligt verksamma paramenta-ateljéerna. Av särskild betydelse är, att landets katedraler beredvilligt öppna sina i många fall utomordentligt rika, men blott föga kända skrudkammare, i första hand att nämna Uppsala domkyrka med dess allt från 1200-talet obrutna paramenta-svit.

Sverige har över huvud taget på grund av vissa gynnsamma orsaker lyckan att redan från tidig medeltid och därefter från samtliga följande sekel hava bevarat ett så förvånande stort antal gamla, värdefulla textilier, att det utan överdrift kan sägas, att landet med hänsyn därtill är jämställt med de ledande kulturländerna på kontinenten och att det inom de nordiska länderna intar en ojämförlig rangplats. Det urval, som kommer att visas på utställningen, torde också kunna anses vara fullt representativt därför.

De medeltida textilierna (korkåpor, mässhakar, dalmatikor, mitror, episkopala skor, antependier, bonader, pällar m. m.) fördela sig dels på inom landet självt utförda arbeten, dels på sådana, som

införts från utlandet. Av de förra äro följande särskilt att nämna: bildvävnader med figurkompositioner redan från det 11:e—12:e århundradet, andra vävnader från 1200—1400-talet, gotiska bonader med heraldiska motiv i en för Sverige egendomlig, intarsiaartad teknik samt broderade arbeten av alla slag, ofta anknytta till bestämda ateljéer, som den helige Holmgers praktfulla gravtäckte till cisterciensernunnornas ateljé i Sko och en rad antependiebesättningar m. m. till birgittinernas i Vadstena.

De utländska medeltida paramenta-föremålen förskriva sig från de mest olikartade platser på kontinenten, med vilka Sverige ägde förbindelser. En del av dem stamma redan från romansk tid, andra företräda gotiken i snart sagt alla dess skiftningar. Man möter här broderier av olika arter och ursprung, stammande från franska och italienska, engelska, flamska och tyska verkstäder, ofta av allra största värde för kännedomen om den europeiska textilhistorien. Föremål som den stora sviten av runda besättningsstycken med bibliska kompositioner från en kåpa från Biskopskulla (omkr. 1200) eller Uppsala domkyrka äldsta kåpa utförd i utsökt »opus anglicanum»-teknik (1200-talets slut) — för att blott nämna några exempel — tillhöra över huvud det i sitt slag allra förnämsta, som blivit bevarat i Europa. De stoffer, varpå dessa broderier äro monterade eller som i osmycket